

РОЗДІЛ 1

ПРИРУЧЕННЯ Й СОН ПЛАНЕТИ

Усе, що ви бачите й чуєте зараз, — не що інше, як сон. Разом з теперішнім моментом. Ви бачите сон навіть тоді, коли мозок не спить.

Сновидіння — це найголовніша функція розуму, а спить розум усі двадцять чотири години на добу. Він спить тоді, коли мозок не спить, — спить і тоді, коли мозок спить. Різниця в тому, що коли мозок не спить, виникає певна матеріальна

система координат, що змушує нас сприймати речі лінійно. Як тільки ми засинаємо, вона зникає, тому сновидіння безперервно змінюються.

Люди постійно бачать сни. Ще навіть до нашого народження люди, які жили до нас, створили навколо себе суцільний сон, що його називатимемо сон суспільства», або *сон планети*. Сон планети — це колективне сновидіння, яке складається з мільярдів окремих особистих сновидінь, які в усій своїй сукупності формують сон сім'ї, громади, міста, країни та, зрештою, сон усього людства. Сон нашої планети охоплює всілякі суспільні правила, вірування, закони, релігійні переконання, різноманітні культури й способи існування, уряди, школи, політичні події й свята.

Ми з'являємося на світ із вродженою здатністю бачити сни. Люди, які жили до нас, навчили нас бачити точнісінько такі самі сновидіння, що їх бачить усе суспільство. Зовнішній сон має так багато правил, що коли на світ народжується

немовля, ми заволодіваємо його увагою і вкорінюємо ці правила в його свідомості. Сон суспільства використовує Матір і Батька, школи й релігію, щоб навчити нас бачити сни.

Увага — це здатність розрізняти речі й фокусуватися лише на тому, що ми хочемо сприймати. Ми можемо одночасно сприймати мільйони речей, але свідомо зосереджуємо увагу лише на тому, що нас цікавить. Від самісінького дитинства ми уважно придивляємося до дорослих навколо. І завдяки цій зосередженості в нашій свідомості засвоїлася певна інформація, яку ті дорослі регулярно повторювали. Так ми й засвоїли все те, що знаємо.

Будучи уважними, ми вивчили всю навколишню дійсність, увесь сон. Ми дізналися, як поводитися в суспільстві: у що вірити, а в що не вірити; що прийнятне, а що неприйнятне; що добре, а що погано; що прекрасне, а що потворне; що правильно, а що неправильно. Це все вже

існувало — ці всі знання, правила й концепції поведінки в світі.

У школі ми сиділи за партою та уважно сприймали все, чого навчав учитель. У церкві ми зосереджувалися на тому, що проповідував священник чи священнослужитель. Так само взаємодіяли з мамою й татом, братами й сестрами: усі вони намагалися привернути нашу увагу. Ми також вчимося оволодівати увагою інших людей, і в нас розвивається потреба бути в центрі уваги — ми змагаємося за неї. Діти змагаються за увагу батьків, учителів, друзів: «Поглянь-но на мене! Дивись, як я вмію! Агов, я тут!». Потреба в увазі дедалі зростає, і в дорослому житті вона стає ще сильнішою.

Зовнішній сон оволодіває нашою увагою і вчить, у що ми маємо вірити, починаючи з мови, якою спілкуємося. Мова — це код розуміння й спілкування між людьми. Кожна літера, кожне слово в мові — це певна угода. Ми кажемо: «Сторінка книги» — і саме слово «сторінка»

є результатом угоди, як його сприймати. Щойно ми зрозуміли код, увага концентрується, а енергія передається від однієї людини до іншої.

Ми не можемо обрати, якою мовою говорити. Ми не можемо обрати релігію чи моральні цінності — вони існували ще до нашого народження. Ми ніколи не мали можливості прийняти власне рішення, у що вірити, а в що не вірити. Ми не брали участі в укладенні навіть найдрібніших угод. Ми не вибирали навіть власного імені.

Ми не маємо можливості обирати собі віру в дитинстві, а просто *погоджуємося* з інформацією, що передається нам іншими людьми зі сну планети. Єдиний спосіб зберегти цю інформацію — це угода. Зовнішній сон може привернути нашу увагу, але якщо ми не погоджуємося з отриманою інформацією, то не зберігаємо її. Щойно ми погодилися — ми віримо в це, і це вже називається вірою. Для того щоб вірити, треба, безумовно, довіряти.

Ще в дитинстві ми вчимося цього. Діти вірять усьому, що кажуть дорослі. В дитинстві ми погоджуємося з ними, і наша віра така сильна, що повністю контролює наш сон життя. Ми не обирали цих вірувань — ми могли навіть бунтувати проти них, однак нам бракувало сил, щоб перемогти в цьому бунті. Результатом цього стають наші вірування прийняти які ми *погоджуємося*.

Цей процес можна назвати *прирученням людини*. Таким прирученням ми й вчимося жити й бачити сни. У перебігу приручення інформація із зовнішнього сну передається в сон внутрішній, створюючи систему вірувань. Попервах дитину вчать, що і як називати: мама, тато, молоко, пляшечка. День за днем, у школі, у церкві, по телебаченню нам кажуть, як жити, яка поведінка прийнятна. Зовнішній сон вчить, як стати людиною. Ми маємо загальне уявлення, що таке «жінка» й що таке «чоловік». Отак вчимося судити про себе, про інших людей, про сусідів.

Дітей приручають так, як одомашнюють собаку, kota чи будь-яку іншу тварину. Щоб навчити собаку, ми його караємо чи заохочуємо. Своїх дітей, яких ми так обожнюємо, виховуємо точнісінько так, як і домашню тварину: за допомогою системи покарання й заохочення. Коли дитина робить те, чого хочуть від неї батьки, їй кажуть «хороший хлопчик» чи «хороша дівчинка». Якщо ж не робить — «погана дівчинка» чи «поганий хлопчик».

Коли діти порушують правила, їх сварять, коли ж виконують — їх хвалять. Нас сварили й винагороджували багато разів на день. Поступово людина починає боятися покарання й не отримати винагороди. А винагорода — увага, яку ми отримуємо від батьків та інших людей, тобто братів, сестер, вчителів і друзів. Ми дуже швидко потребуємо уваги навколишніх, щоб отримати винагороду.

Винагорода — це приємно, тому людина й далі робить те, що від неї хочуть інші, щоб отримати винагороду. Страх